

Arrest

nr. 142 102 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2014 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
(...) uiterlijk op 28/12/2014.⁽¹⁾"*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Het paspoort van betrokkene is niet voorzien van een geldig visum.*

Bovendien geeft haar intentie van wettelijke samenwoning haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van laattijdigheid op. Zij betoogt dienaangaande als volgt:

“(...) Het verzoekschrift werd bovendien te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis. Het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing dd. 28.11.2014 waarbij voor verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op 28.11.2014.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter: ‘Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht’.

Op 28.11.2014 werd de bestreden beslissing ter kennis van verzoekende partij gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 29.11.2014 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 02.01.2015 en is bijgevolg laattijdig!! (...)

2.2. Naar luid van artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het beroep tegen de bestreden beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

“§ 1 De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming.

Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Naar luid van artikel 39/57, § 2 van de vreemdelingenwet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen,

“3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid

*voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.
De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.
Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."*

De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

2.3. De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2014. De verzoekende partij stelt zelf in haar initieel verzoekschrift dat deze beslissing haar ter kennis werd gebracht op dezelfde datum. Dit blijkt eveneens uit de vermeldingen aangebracht op de bestreden beslissing zelf. Aangezien de beroepstermijn 30 dagen betreft, was de uiterste datum voor de indiening van het verzoekschrift maandag 29 december 2014. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 januari 2015 kopie van het bewijs van aangetekende zending van 26 december 2014 heeft voorgelegd. Ook ter terechtzitting laat de raadvrouw van de verzoekende partij ditmaal het origineel van het bewijs van aangetekende zending van 26 december 2014 zien. Zij stelt dat zij – nadat zij bericht had gekregen dat er iets moest fout gelopen zijn – op 2 januari 2014 de Raad opnieuw gecontacteerd heeft met bijvoeging van de aangetekende zending van 26 december 2014. Gelet op voorgaande blijkt dat het beroep wel degelijk tijdig werd ingesteld. De verwerende partij stelt zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Nu blijkt uit de bewijsstukken voorgelegd door de verzoekende partij dat het beroep wel degelijk tijdig werd ingediend, wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

Het beroep is derhalve ontvankelijk.

3. Over de grond van de zaak

3.1. In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

2.2 Tweede Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster reeds een relatie heeft met Dhr. Z. (...) sinds februari 2012.

Het afleggen van de verklaring tot wettelijke samenwoning op 25 juli 2014 was voor verzoeker en Dhr. Z. (...) de logische volgende stap en kaderde geheel in de verdere formalisering van een op dat moment reeds tussen verzoeker en Dhr. Z. (...)bestaande liefdesrelatie (stuk 3).

Verzoekster en Dhr. Z. (...) woonden immers al feitelijk samen op het adres te 2060 Antwerpen, (...), sedert april 2014. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu heeft verzoekster tesamen met Dhr. Z. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand afgelegd. Op het ogenblik van de aangifte werd haar toen geen bevel overhandigd om het grondgebied te verlaten.

Integendeel, verzoekster werd zelfs ondervraagd omtrent haar intenties.

Het is na het verhoor door de Lokale Recherche - dienst Schijnhuwelijken dd. 17 november 2014 - dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt overhandigd.

Een bevel om het grondgebied uitvaardigen om de reden dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum en dat een verklaring tot wettelijke samenwoning geen recht op verblijf doet ontstaan, had men bij de eerste aanvraag op de gemeente kunnen afleveren.

Sedert 16 december 2014 wordt de wettelijke samenwoning van verzoekster en Dhr. Z. (...) vermeld in het bevolkingsregister (stuk 5).

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar partner – meer nog zijn gezin - achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds 2011 verblijft in Europa en sedert april 2014 woonachtig is te België en hier dan ook het centrum van haar belangen zich bevindt, laat staan dat haar partner zomaar naar China zou kunnen verhuizen. Indien verzoekster dient terug te keren naar China dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven aangezien haar partner niet zou kunnen meegaan. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Vrienden van verzoekster en Dhr. Z.(..) bevestigen dat:

“Dhr. Z.(..) Jianwen en Mevr. P.(..) Yijanje sinds 1 april op de volgende adres wonen : (..). Tevens zijn zij opgeschreven als samenwonend” (stuk 8).

“Mr. Z.(..) Jianwen en Mevr. P.(..) Yanjie jullie samenwonen 01/04/2014 appartement” (stuk 8)

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van de betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een geheel theoretisch betoog voert over de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar nalaat op concrete wijze weer te geven op welke manier de bestreden beslissing inhoudelijk niet correct is of met welke gegevens de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben bij het treffen van de bestreden beslissing. In zoverre zij zou doelen op de voorgehouden relatie met een in België verblijvende vreemdelingen, wijst de Raad op hetgeen volgt.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden – dat wel degelijk werd rekening gehouden met het feit dat zij een relatie heeft, meer bepaald wordt gesteld: *“Bovendien geeft haar intentie van wettelijke samenwoonst haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen.”*

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, maar dat de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

De bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf. Het EHRM oordeelt dat er in dit geval geen sprake is van een inmenging en er geschiedt dan ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat

de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekende partij als haar partner met Nederlandse nationaliteit en Chinese herkomst pas sinds 15 maart 2014 op het Belgische grondgebied verblijven. Zij zouden elkaar leren kennen hebben in Nederland en sinds 7 februari 2012 een relatie hebben. Op 25 juli 2014 hebben zij een verklaring van wettelijke samenwoning in België afgelegd. Zoals uit voorgaande blijkt kan bezwaarlijk gesteld worden dat het verblijf van verzoekende partij in België – dat steeds illegaal is geweest – opweegt tegen haar verblijf elders. Dit geldt eveneens voor haar partner. Tevens blijkt dat zij in het verleden elders dan in België hebben samengewoond – Nederland meer bepaald – zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om in China, Nederland of elders dan in België een gezinsleven verder te zetten. Temeer, uit de stukken die verzoekende partij zelf nog bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat zij verklaarde dat zij – buiten haar partner – geen enkel familielid heeft op het Belgische grondgebied. Dit geldt tevens voor haar partner. Wel zou verzoekende partij een dochter hebben in China alsook een aantal zussen en een vader met wie zij nog steeds contact heeft. Verzoekende partij verklaarde tevens geen vrienden in België te hebben. Evenmin blijkt dat zij in België werkt. Gelet op al deze elementen tesamen met de vaststelling dat het verblijf in België uiterst kort en steeds illegaal is geweest, maakt verzoekende partij met haar betoog als zouden “*het centrum van haar belangen*” zich in België bevinden en dat haar partner niet zomaar naar China zou kunnen verhuizen, niet aannemelijk dat zij haar gezinsleven niet elders kan verderzetten. Bovendien verhindert niets de verzoekende partij terug te keren naar België eens zij in bezit is gesteld van de vereiste documenten.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet weerhouden worden.

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

3.6. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk. De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER